

Sygn. akt V CSK 517/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku J. R. i T. Ś.

przy uczestnictwie B. B., M. B. i E. B.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania B. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dla skutecznego powołania się w skardze na przesłankę z punktu czwartego tego przepisu konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć istotne znaczenie dla wyniku sprawy, a więc przyjąć należy, że wniosek oparł na przesłance oczywistej zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku nie wskazuje na naruszenie konkretnych przepisów prawa materialnego ani nie wykazuje, czy i jaki wpływ miało zarzucane uchybienie na wynik sprawy, a ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że prawidłowo ustalone okoliczności dają podstawę do subsumpcji w sposób „zgoła odmienny”, niż uczynił to Sąd drugiej instancji. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego

poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Zważywszy na motywy Sądu Okręgowego i treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie, brak jest podstaw do stwierdzenia, że skarżący skutecznie wykazał niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c. i § 8 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461).

[aw]